

FØLGESKRIVELSE

fra: sekretariatet

til: konventet

Vedr.: Taler ved det indledende møde i konventet den 28. februar 2002

Vedlagt følger til konventet de taler, der blev holdt af Det Europæiske Råds formand José Maria Aznar, Europa-Parlamentets formand Pat Cox, Europa-Kommissionens formand Romano Prodi samt Det Europæiske Konvents formand Valéry Giscard d'Estaing ved det indledende møde i konventet den 28. februar 2002.

**Det Europæiske Råds formand José Maria Aznars tale
ved det indledende møde i konventet om Europas fremtid
den 28. februar 2002 i Bruxelles**

Ærede formand for Europa-Parlamentet

Ærede formand for Kommissionen

Ærede formand for konventet

Mine damer og herrer

I dag indleder konventet sit arbejde og gennemfører dermed enigheden fra Det Europæiske Råd i Laeken om at forberede den næste regeringskonference med bredde og gennemsigtighed.

I dag åbner vi i overensstemmelse med Laeken-erklæringen højtideligt konventet, der har Valéry Giscard d'Estaing som formand på baggrund af den store anseelse, han nyder i kraft af sin lange politiske karriere.

De kan alle forestille Dem, at det må være en særlig glæde at tale ved denne lejlighed, og det er det også for det spanske formandskab.

Vi står til rådighed for formand Giscard d'Estaing, næstformand Amato og næstformand Dehaene og samtlige medlemmer af konventet med den nødvendige bistand, således at konventet kan nå det fastsatte mål i overensstemmelse med tidsplanen.

Mine damer og herrer

Det er topmødet i Nice, der er årsag til, at vi er her i dag. I Nice blev der med vanskelighed opnået enighed om de nødvendige reformer af institutionerne, der skal ledsage udvidelsen og forberede fremtidens EU.

Nice-traktaten var et svar på en magtfuld politisk virkelighed som genforeningen af kontinentet, og det blev muligt at godkende den takket være det franske formandskabs dygtige indsats. Straks herefter indkaldte stats- og regeringscheferne dette konvent, der begynder i dag, idet vi var klar over, at den nye fase kræver nye funktionsmåder og nye former for drøftelser, hvis vi fortsat skal skabe "mere Europa", som det spanske formandskabs motto lyder for dette halvår.

Mine damer og herrer

Den europæiske enhed, der indtil nu er opnået, er udtryk for en historisk erfarings sejr. Vores union hviler på de fælles politikker og det solide fundament, der har form af et fælles marked og en fælles valuta. Derfor er jeg heller ikke enig med dem, der mener at spore en grundlæggende krise i integrationsprocessen.

Denne formodede krise falder derimod sammen med en særligt dynamisk fase i unionsprocessen, således som vi ser det med den hurtige indførelse af euroen, de hurtige fremskridt inden for det nye område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, den effektive indledning af en fælles forsvarspolitik og fremdriften i moderniseringsprocessen og den økonomiske og sociale reformproces. Dette konvent nyder også godt af denne dynamik, og det samme gør sig gældende for hele den europæiske udvidelses- og genforeningsproces.

Det sker imidlertid, at verdenssituationen gør det nødvendigt for EU at sætte mere fart på processen. Den berømte europæiske filosof, spanieren Ortega y Gasset, ønskede de europæiske staters enhed for at modvirke nationalismen og risikoen for forfald i denne del af verden, der kaldes Europa. På samme måde bør der i vor tids ønske om Europa være en følelse af, at det haster med at omdefinere Europas rolle i en verden, der voldsomt var forandret ved overgangen til det nye århundrede.

Men vi skal være klar over, at det er de vellykkede resultater, vi har nået, der nu gør det muligt for os at stå over for mere ambitiøse mål. Det er efter min opfattelse kun muligt at nå disse nye mål, hvis rettesnoren for vores indsats fortsat er en konsolidering af det europæiske projekt.

Denne opgave er ikke let, selv om det kan se sådan ud, og den har ikke et konservativt eller, om man vil, konformistisk sigte. Den indebærer, at vi udvikler og forbedrer to grundlæggende idéer i integrationsprocessen.

Den første er, at vores fremtid afhænger af balancen mellem Europas dybe kulturelle enhed og dets indlysende historiske mangfoldighed. Morgendagens europæiske politik skal være præget af en pluralistisk konstitutionalisering, der respekterer medlemsstaternes forskellige lovgivninger.

Det er udarbejdelsen af en ret, fællesskabsretten, som i Laeken-erklæringen udtrykkes således: "Hen imod en forfatning for de europæiske borgere".

Det andet princip for den europæiske integration er EU's gradvise overtagelse af politikker, der hidtil udelukkende har hørt hjemme i den enkelte stats regi.

Det er afgjort ikke nogen let opgave at kombinere en bedre fordeling og en definition af EU's kompetencer, idet vi bør være i stand til at forelægge modeller og løsninger, der indebærer en reel forbedring af alle europæeres dagligliv.

Jeg er ikke i tvivl om, at det er nødvendigt at klarlægge og afgrænse disse kompetencer bedre, hvis vi vil definere, hvad det er, vi ønsker at foretage os sammen, således at den enkelte borger lettere forstår, hvem der gør hvad i EU, og på denne måde kan forlange ansvarlighed.

Men denne opgave bør ikke føre til tilbageskridt for det europæiske projekt, der allerede er gennemført og konsolideret.

Vi skal fortsat samarbejde om de ting, vi hidtil har samarbejdet om, og som oven i købet har medført en uventet levestandard til gavn for hele Europa.

Euroens indførelse skal betragtes som et udgangspunkt og ikke som et endemål. Denne vidtrækkende satsning, som for nylig nåede sit højdepunkt, skal være retningsgivende for vores arbejde på de områder, hvor borgerne - også i lyset af den internationale situation - forventer en forstærket indsats fra EU's side: udbygningen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, moderniseringen af den europæiske sociale model med henblik på fuld beskæftigelse og udviklingen af en virkelig fælles udenrigs- og forsvarspolitik.

Mine damer og herrer

Den europæiske integration er ikke et mål i sig selv, men et middel, der skal tjene de mest positive værdier i den europæiske kultur: grundlæggende rettigheder for alle uden diskrimination, pluralistiske demokratier, ligelig fordeling af velstanden og økonomisk konkurrence.

Den overordnede målsætning, der bør ligge til grund for drøftelserne i dette konvent, er målet om at skabe et bæredygtigt og effektivt Europa.

Et Europa, hvor alle borgerne på lige vilkår kan nyde godt af det indre markedes fordele, den fælles mønt og den europæiske sociale model.

Selv om det er lykkedes at gøre store fremskridt, er der stadig lang vej igen. Kun en dagsorden, der indeholder projekter og konkrete resultater, vil kunne bibringe borgerne en forståelse for opbygningen af en politisk union. Hvis Europa skal have en fremtid, og det er min faste overbevisning, at det skal Europa have, skal det være noget, europæerne virkelig tror på, støtter og vurderer positivt.

Mine damer og herrer

Jeg vil gerne give udtryk for den store tillid, som Det Europæiske Råd, og også jeg selv, nærer til dette konvent og dets formand. Mange personligheder af stor betydning og anseelse deltager i dette konvents arbejde.

Jeg har fuld tillid til, at konventet og dets formand vil være i stand til at leve op til europæernes forventninger ved at fokusere på de spørgsmål, der virkelig optager vore medborgere.

Dette konvents succes afhænger af dets evne til at lytte til de bekymringer og forventninger, der kommer til udtryk i samfundet, bl.a. gennem forskellige nationale debatter og i det europæiske borgerforum, hvis bidrag skal indgå i konventets drøftelser.

For at konventets arbejde kan forløbe velordnet og effektivt, er det altafgørende, at der opretholdes en synergiforbindelse med Det Europæiske Råd, der jo skal vedtage de endelige afgørelser om reformen af traktaterne, og det er også uhyre vigtigt, at den periode, der er fastsat for varigheden af konventets arbejde, overholdes.

Kun på denne måde vil regeringskonferencen kunne vedtage en ny traktat inden for en kort frist, således som det uden tvivl er ønskeligt.

Udfordringen for dette konvent går videre end den krævende og vanskelige opgave, det er at forbedre reformerne. Det drejer sig også om at bekræfte gyldigheden af en fremgangsmåde, der allerede er blevet anvendt til at udarbejde det europæiske charter om grundlæggende rettigheder.

Ved at konsolidere denne model vil man tage et skridt af vidtrækkende betydning i den nødvendige udvikling af det etablerede system for beslutningstagning, og det vil være en yderligere anledning til den anerkendelse, som konventet vil gøre sig fortjent til, i den udstrækning det lykkes for det at fremsætte hensigtsmæssige forslag med henblik på at konsolidere det europæiske projekt, styrke integrationen og fremme Den Europæiske Unions konstitutionaliseringsproces.

Jeg vil gerne slutte med at lykønske samtlige medlemmer af konventet med det ærefulde ansvar, De har påtaget Dem, og udtrykke mit ønske om, at Deres anstrengelser krones med held.

Bruxelles den 28. februar 2002

Tale af Pat Cox, formand for Europa-Parlamentet,

i anledning af den højtidelige åbning af

Konventet om Den Europæiske Unions Fremtid

På Europa-Parlamentets vegne er det mig en stor glæde her i dag at byde Dem velkommen til vor mødesal - stedet hvor tanken om dette konvent blev født. Jeg vil gerne understrege dette, for vi ønsker Dem stor succes, og vi ved, at succes har mange fædre.

I oktober 2000, inden vedtagelsen af Nice-traktaten, vedtog Europa-Parlamentet en betænkning om konstitutionalisering af traktaterne og krævede oprettelse af et konvent. Dengang mente vi, at et konvent var ønskeligt. Efter Nice-traktaten var Europa-Parlamentet overbevist om, at et konvent var en nødvendighed.

I annalerne om reform af traktaterne markerer dagen i dag et afgørende og revolutionært skridt fremad for europæisk demokrati og for den parlamentariske metode.

Dette konvent slår et slag for åbenhed og gennemsækelighed, for innovation og kreativitet.

For halvtreds år siden så en generation af europæiske ledere efter en ødelæggende krig, der splittede vort kontinent, kun alt for tydeligt, hvad der var sket, men de var rede til at drømme om det, der kunne ske. De havde deres europæiske overbevisningers mod. De åbnede en vej for Europa hen imod forsoning og fremskridt, som ingen havde betrådt forinden. Vi høster nu fordelene af denne arv og af deres fremsynethed.

Vor generation af europæere er sammenkaldt her i dag for at efterkomme opfordringen til at tjene Europa. Det glæder mig især, at dette konvent i repræsentativ henseende er kendetegnet ved en sand kontinental bredde. Jeg byder navnlig vore venner og kolleger fra kandidatelandene velkommen til dette konstitutionelle bord. Den udfordring, som vi og De står over for, er også en generationsbetinget udfordring:

- for vort sted og vor tid at definere og omdefinere det nutidige Europas offentlige formål, dets merværdi og dets globale forpligtelser;
- at udstikke vejen frem,
- således at det, vi gør, og den måde, vi gør det på, er effektiv, åben og lever op til vore demokratiske forpligtelser over for borgerne og fremfor alt er relevant for vore folks daglige liv på en meningsfyldt måde.

Europa-Parlamentet tillægger dialogen med borgerne og civilsamfundet særlig betydning. Vi henstiller indtrængende til Dem at sørge for, at der ikke blot bliver talt, men også lyttet på dette konvent.

Det er vort oprigtige ønske, at dette konvent kommer til at bane vej for en permanent dialog med vore folk, arbejdsmarkedets parter, civilsamfundet, stater og regioner.

Ved at følge den parlamentariske metode vil Deres arbejde blive gjort til genstand for offentligt tilgængelige optegnelser, finde sted i offentlighedens søgelys og blive sendt live over Internet ved hjælp af video-streaming på Europa-Parlamentets websted. Det er et signal om det mere åbne Europa, som der stilles krav til Dem om at levere.

I forbindelse med overvejelserne om vor fælles fremtid bør vi udvise respekt for det, der hidtil har fungeret som værende i europæernes bedste interesse. Med hensyn til institutionel balance og prerogativer vil Europa-Parlamentet lægge vægt på behovet for at bevare det allerede

eksisterende på intelligent vis uden at være konservativ.

Den endelige prøve for det konvent, der lanceres her i dag, vil være dets evne til at udnytte en kollektiv viden, til at gennemføre en afbalanceret og praktisk reform af det, vi gør sammen som europæere, og af den måde, vi gør det på, og til at gøre dette således, at det på afgørende vis vil appellere til den næste regeringskonference om reform af traktaterne.

Som aktiv interessent i og banebryder for denne proces ønske Europa-Parlamentet Dem held og lykke.

Bag formandsstolen ser De billedet af Europa som repræsenteret ved et flag med tolv stjerner. Vi er politikere, så vi må naturligvis være pragmatiske og blive stående med begge ben på jorden; dog er der ikke noget til hinder for, at vi kan skue mod disse stjerner, som De ser foran Dem her i dag, og drømme vore drømme om den fælles fremtid, vi ønsker at forestille os og at skabe.

Mens vi taler om drømme, vil jeg gerne på denne særlige dag slutte med et citat af den irske vinder af nobelprisen for litteratur, William Butler Yeats: "I have spread my dreams under your feet; Tread softly because you tread on my dreams".

Speech by Prof. Romano Prodi
President of the European Commission
Opening session of the Convention on the future of Europe
European Parliament
Brussels, 28 February 2002

Ladies and gentlemen,

There are times when peoples are called on to affirm and define their reasons for being together.

For the peoples of our Europe such a moment has arrived.

You, the representatives of the States, institutions and peoples of Europe have come together in this Convention today because integration has been more successful than we could ever have hoped.

You are together here because a whole continent is considering its own future.

It is your task to find the answers, answers worthy of the prize at stake.

The central question you are called upon to answer is not technical.

It goes far beyond simple mechanisms, rules and institutional structures.

Because Europe is far more than just that.

Fifty years ago, clear-headed, courageous and far-sighted men succeeded in embarking on a totally new course.

Those men chose reconciliation rather than war, peace based on interdependence rather than mutual destruction, the rule of law rather than the "might is right" approach. They laid the foundations for a Community of peoples and States.

Completely new supranational institutions were constructed and, in the course of time, consolidated.

Working alongside the Member States meeting in the Council, there is a Commission to safeguard general European interests, a Parliament elected by universal suffrage to represent the people of Europe and a Court of Justice to ensure that the rule of law prevails.

This collaboration has created a new European identity.

It has encouraged exchange on an unprecedented scale.

It has enabled and produced stability and growth.

And lastly, it has brought about the birth of the euro, which has been welcomed with enthusiasm all over Europe.

Thirteen years have elapsed since the peoples of Central and Eastern Europe, who until then had been deprived of their liberty, took their futures into their own hands and chose the way of democracy.

Today, those peoples whose representatives I welcome with deep feeling and in friendship - are asking to join with us.

We must answer this request with a firm yes, renewing and extending the European political pact.

The flaws in Community integration which definitely exist and must be ironed out are nothing when compared with what we have managed to build and what we can and must still achieve.

The enlarged European Union, Greater Europe can be a success.

We have the capacity to make it happen.

But what is the project for the Europe of the future?

I believe that it means meeting these four challenges.

Firstly, as Europeans, we must take our share of the responsibility for peace and development in the world.

Indeed, the future of the world is at stake, the lives of millions of human beings forced to live in indescribable poverty and the fate of the innocent, who are forced to pay the highest price for senseless wars.

And none of our States, acting alone, can do this.

As Europeans, we must also defend a balanced model of society able to reconcile economic prosperity and solidarity.

Our prosperity and way of life are closely linked to the balance between growth, social justice and environmental protection.

And our capacity to create growth and employment is dependent on the single currency and the single market, both of which are based on a common system of rules.

Furthermore, as Europeans, we must guarantee freedom while adhering to the principles of security.

Our history and our culture do not allow us to separate security, justice and liberty.

When dealing with terrorism and crime that do not stop at borders or with large-scale migrations, we can only act on a European scale.

Lastly, we Europeans must stake our futures on making Europe a centre of intellectual and scientific influence and of innovation.

Because in the field of intelligence Europe cannot allow itself to be left behind.

Once you have defined the project for the Europe of the future, then, and only then, Members of the Convention, will be the moment to address the more specifically institutional problems.

Let me share a few brief thoughts with you on this subject.

We have to give ourselves a Constitution, which marks the birth of Europe as a political entity.

However, we must not forget the unique nature of European integration.

The European Union is unique in that it is a union of peoples and States. The real aim is not to build a superstate. Why do so now, at a time when classical State models are increasingly incapable of managing globalisation? The real aim, a combination of realism and vision, is to continue developing this unique structure towards an increasingly advanced supranational democracy.

A European democracy based on the peoples and the States of Europe.

To do so, we have to adapt the major principles underlying our national democratic traditions to the unique structure of Europe. These are:

- the separation of powers;
- majority voting;
- public debate and a vote by the people's elected representatives on all legal texts;
- approval of taxes by Parliament.

The Union's decision-making system needs to be overhauled.

We need new, simpler and more transparent procedures for taking and implementing decisions.

Tasks and responsibilities currently assumed at Union level can and must be reviewed and devolved to the Member States. The Commission will not shirk its responsibilities and is ready to play its part, to change in accordance with Europe's new needs. It is ready to redefine its own tasks to take on new responsibilities in fields where the future of Europe is at stake. It is also ready to give up part of its powers if this contributes to the greater common good. All the Institutions here represented have in fact the duty to call themselves into question in the context of this Convention.

The Commission is the guardian of the Treaties.

This means ensuring that the European Union evolves in a way that is true to itself.

It does not mean preserving at all cost what time calls on us to change.

While recognising and respecting the great cultural and spiritual traditions that are at the heart of Europe, we must work to bring about a genuine reform of the Union.

A reform that is both far-reaching and faithful to the great principles that have provided the basis for our success.

We must move towards "an ever-closer union among the peoples of Europe" because young Europeans will be unable to identify with a limited, straitjacketed project.

- We must share sovereignty if we are able to exercise it in any real sense (as we have done in the case of the currency).
- We must recognise the need for institutions which are responsible for the general interest.

- We must ensure that all States are treated equally.

Members of the Convention,

Europe is not an alliance. It is the shared home of the citizens of Europe. It is the new protagonist of the new century.

For this reason it cannot be based on the laws of the few largest, strongest or most senior members of the European club.

The European Union is a "union of minorities" where no State may have the right to impose itself on others.

It cannot be satisfied with being a loose coordination incapable of resisting strong pressures.

Fifty years ago, Jean Monnet promoted the High Authority of the European Coal and Steel Community, convinced that an institution entrusted with defending a higher interest should ensure that everyone fulfilled one's undertakings.

On the basis of this conviction you, the Members of the Convention, will need to promote solid institutions.

The Union is not, nor should it become a new League of Nations, reduced to impotence by selfishness and the right of veto.

The European Union offers a harmonious model of supranational democracy.

It is the only real attempt to globalise democratically, in such a manner as to provide rights and growth.

For this reason it can play a very special role in the world today and tomorrow.

I am confident that you will succeed in giving our continent the institutions its unique position requires, institutions in keeping with its past and capable of meeting the challenges we face in tomorrow's world.

Within the Convention, the Commission will be represented by Commissioners Barnier and Vitorino. It will provide its full and enthusiastic contribution, drawing on all its own experience and expertise.

Den 26. februar 2002

PRÆSIDENT VALÉRY GISCARD d'ESTAINGS ÅBNINGSTALE

TIL KONVENTET OM EUROPAS FREMTID

Tak
til formanden for Rådet (for oprettelsen af konventet)
til formanden for Europa-Parlamentet (for at stille mødesal til rådighed og sikre kon-
takten til den eneste folkevalgte EU-institutions vælgere)
til formanden for Kommissionen (for Kommissionens inspirerende kraft og dens vilje til
at dele sine erfaringer med os)

Mesdames, Messieurs,
Ladies and Gentlemen,
Meine Damen und Herren,
Signore e Signori (IT)
Señoras y Señores (ES)
Dames en heren (NL)
Mine damer og herrer (DK)
Κυρίες και Κύριοι (GR)
Minhas Senhoras e Meus Senhores (PT)
Hyvät naiset ja herrat (FI)
Mina damer och herrar (SV)
Szanowni Państwo (PL)

Jeg taler til Dem som medlemmer af konventet om Europas fremtid.

Det er Dem, der er udpeget som Europas konventmedlemmer.

I den egenskab har De nøglen til de beføjelser, som ethvert politisk organ har: nøglen til succes eller
nøglen til nederlag.

På den ene side er nederlagets bundløse afgrund. På den anden vej til succesens tinde.

Hvis vi forfejler vort mål, øger vi den uklarhed, der i øjeblikket hersker med hensyn til det europæiske projekt, som vi ved efter den igangværende udvidelse ikke vil udgøre et effektivt system for ledelsen af vort kontinent, som er forståeligt for offentligheden. Hvad der er blevet opbygget i løbet af de sidste halvtreds år vil nå sine grænser og være truet af splittelse.

Hvis opgaven lykkes, dvs. hvis vi bliver enige om at foreslå et koncept for europæisk union, der er tilpasset både den kontinentale dimension og det 21. århundredes krav, et koncept, der indebærer enhed for vort kontinent og respekt for dets mangfoldighed, kan vi gå hver til sit og tage hjem, hvad enten vi er italiensk-europæere, engelsk-europæere, polsk-europæere - eller en af de andre nationaliteter - med en følelse af på beskeden, men effektiv vis at have bidraget til skrivningen af et nyt kapitel af Europas historie.

o
o o

Her ved konventets begyndelse, vil jeg gerne give udtryk for, hvor vigtigt vort arbejde er for Europa, endog for hele verden; vor opgave bliver vanskelig, for vi skal forene dynamikken i en proces, der knytter stater og befolkninger sammen, med stor tankemæssig og metodisk stringens. Jeg vil slutte med at opfordre Dem som konventsmedlemmer, medlemsstaternes og kandidatlandenes ledere samt alle Europas borgere lige fra de ældre, der har oplevet fortidens grusomme konfrontationer, til de yngre, der drømmer om at se et frihedens og mulighedernes område åbne sig i Europa, om at give sig i kast med denne opgave med entusiasme.

o
o o

Det Europæiske Råd kunne ikke finde en bedre måde at understrege betydningen af vort arbejde på end ved at sammensætte et så stærkt hold, som konventet - De, mine damer og herrer - er.

Dette hold på 105 medlemmer er i stand til at tage den udfordring, vi står over for, op:

- konventet støtter sig til to fremtrædende næstformænd, Giuliano Amato og Jean-Luc Dehaene, der har varetaget de mest ansvarsfulde opgaver i to af de lande, der lagde grundstenen til Unionen;
- tilstedeværelsen blandt repræsentanterne for Europa-Parlamentet, de nationale parlamenter og regeringerne af store personligheder, der har tænkt over indholdet af den europæiske debat, vil være garant for kvaliteten af den dialog, som de vil skulle føre med deres nationale regeringer og parlamenter, med hensyn til hvilke de spiller en rolle som et uundværligt forbindelsesled;
- i den forbindelse bringer jeg en varm tak til dem, der har imødekommet min opfordring til at udpege kvinder som deres repræsentanter;
- med hensyn til Kommissionens to repræsentanter kan vi nyde godt af deres store ekspertise og deres praktiske kendskab til de europæiske institutioner;
- kandidatlandenes stærke repræsentation med 39 medlemmer vil bibringe konventet et præcist kendskab til deres fremtidsforhåbninger og den rolle, de ønsker at spille i Europa;
- konventets generalsekretariat bliver varetaget af en højtstående diplomat, der har erfaring med EU-institutionerne. Jeg takker den britiske regering for at have medvirket til at udpege ham.

Endelig er jeg overbevist om, at den lille, unge og talentfulde gruppe under generalsekretariatet, der udelukkende er valgt på grund af sine fortjenester, vil udgøre en fremragende "tænk tank" for det store europæiske projekt og bidrage til at skabe sammenhæng og metode i vort arbejde.

o
o o

Konventet er et led i kontinuiteten i Europas rige og begivenhedsrige historie.

Det er enormt, ja næsten utroligt, hvor langt vi er nået siden Jean Monnet, Konrad Adenauer, Paul-Henri Spaak og Alcide de Gasperi.

Alene det forhold, at De befinder Dem her sammen i denne mødesal, ville for mindre end tres år siden have forekommet utænkeligt og være noget, som briter, tyskere, franskmænd og nederlændinge kun kunne drømme om, og samme forhold gør sig gældende for den situation, som tjekkerne, ungarene og rumænerne befandt sig i for mindre end femten år siden.

Fremskridtene i Europa er sket skridt for skridt, fra den ene traktat til den næste. Der har været mange delaftaler, kriser, som hurtigt er blevet løst. Det mest slående træk er, at Europa har kunnet forekomme blokeret på visse tidspunkter, men det er aldrig gået baglæns.

Med overgangen til en ny valuta har 302 mio. europæere med en bemærkelsesværdig tilpasningsevne og en form for folkelig glæde for nylig vist, at de ikke accepterer diagnosen euro-lammelse, og at de er i stand til at tilslutte sig det, de får foreslået, når de finder det enkelt og nyttigt.

Hele vejen igennem har EU-institutionerne, Rådet, Europa-Parlamentet, Kommissionen og Domstolen, løftet deres opgaver, hvilket der er grund til at udtrykke anerkendelse af.

Men samtidig må man konstatere, at denne model har nået sin yderste grænse. Unionsprocessen i Europa viser tegn på åndenød, som det understreges i Laeken-erklæringen.

Beslutningsmekanismerne er blevet komplicerede, næsten uforståelige for offentligheden. Siden Maastricht har de seneste traktater være vanskelige at forhandle, og de har ikke opfyldt deres oprindelige mål, idet drøftelserne i institutionerne ofte har sat nationale interesser over hensynet til det europæiske fælles bedste. Endelig ligger valgdeltagelsen ved valgene til Europa-Parlamentet på et foruroligende lavt niveau og kom i 1999 for første gang under den i høj grad symbolske tærskel på 50%.

Manglende tilpasning er et problem for Europa i den nuværende sammensætning. Det vil blive et endnu større problem i et udvidet Europa.

Det er i Europas, men også i hele verdens interesse, at vi finder et middel til at afhjælpe dette problem.

Verden af i dag har behov for et stærkt, forenet og fredeligt Europa.

Alle ville føle sig bedre tilpas, hvis verden kunne regne med Europa, et Europa, der taler med én stemme, ikke blot som en bekræftelse af respekten for dets alliancer, men også med sigte på, når det er nødvendigt, at udsende et budskab om tolerance og tilbageholdenhed, om åbenhed over for forskelle og om overholdelse af menneskerettighederne.

Vi må ikke glemme, at vort kontinent siden den græsk-latinske oldtid og indtil oplysningstiden har ydet tre grundlæggende bidrag til menneskeheden: fornuft, humanisme og frihed.

Ja, alle ville føle sig bedre tilpas på vor planet, hvis de kunne høre Europa.

Hvis vor opgave lykkes, vil Europa om femogtyve eller halvtreds år - den tid, der er gået siden Romtraktaten - have fået en ny rolle at spille i verden.

Man vil respektere og lytte til Europa, ikke kun som den økonomiske magt, det allerede er, men som en politisk magt, der taler som ligemand med planetens største, nuværende eller kommende, magter, og som vil have midler til at lægge vægt bag sine værdier, sørge for sin sikkerhed og spille en aktiv rolle i opretholdelsen af den internationale fred.

Mine damer og herrer, medlemmer af konventet, vort arbejde vil blot være en etape i skabelsen af det nye Europa, men det er en nødvendig etape for, at der kan gives et nyt afsæt til vort multinationale projekt.

o
o o

Europas nuværende tilstand skyldes flere faktorer, navnlig den indviklede kompetencefordeling, de komplicerede procedurer og måske også en mindre politisk vilje, men der er efter min opfattelse frem for alt en hovedårsag hertil, nemlig det vanskelige i samtidig at have en stærk følelse af tilhørsforhold til Den Europæiske Union og bevare den nationale identitet.

Dette problem er allerede aktuelt i dag. Men det vil blive forstærket af antallet og forskellighedheden af de lande, som i nær fremtid vil deltage i Den Europæiske Unions liv.

Dette dobbeltkrav er noget forholdsvis nyt. I de første årtier af Den Europæiske Unions historie, hvor de nationale identiteter fortsat var stærke - i et sådant omfang, at de havde givet anledning til blodige konfrontationer for at beskytte eller udbrede samme nationale identitet - og hvor projektet kun omfattede et lille og relativt homogent Europa, var det eneste, der talte, at videreudbygge den europæiske integration.

Siden 1990'erne er der et andet krav, som har fået større betydning: ønsket om at finde frem til en måde, hvorpå man kan forene ønsket om at tilhøre en stærk Europæisk Union med en fortsat stærk forankring i de enkelte landes politiske, sociale og kulturelle liv.

Det er vores opgave at sørge for, at lederne og borgerne udvikler en europæisk "affectio societatis", der er stærk og nyder bred anerkendelse, samtidig med at deres naturlige tilknytning til den nationale identitet bevares.

Det er på baggrund af alle disse forhold, at Det Europæiske Råd i Laeken har besluttet at indkalde konventet om Europas fremtid, som De er medlemmer af, og give det til opgave at forberede reformen af Europas strukturer og - hvis vi er i stand til det - at bevæge os i retning af en europæisk forfatning.

o
o o

Hvad skal så være vores program?

Og hvordan skal vi tilrettelægge arbejdet?

Europas nuværende situation lægger op til at skue bagud for at finde tilbage til kilderne og finde ud af, hvad der er målsætningen for det europæiske projekt.

Den første fase i vores arbejde vil altså være en fase, hvor der lyttes åbent og opmærksomt.

Vi, der er medlemmer af konventet, bør stille os selv og alle vore samtalepartnere spørgsmålet "Hvad forventer europæerne sig af Europa i begyndelsen af det 21. århundrede?" og søge at finde svar herpå.

Vi skal påbegynde arbejdet uden forudfattede idéer og udforme vores vision for det nye Europa gennem en proces, hvor vi konstant og opmærksomt lytter til alle vores samarbejdspartnere, ledere og borgere, arbejdsmarkedets parter, repræsentanter for de lokale forvaltninger - der allerede er til stede her - samt medlemmer af sammenslutninger og det civile samfund, der er repræsenteret i dette forum, men også til dem, der ikke har nogen anden identitet end deres tilhørsforhold til Europa.

Under denne proces, hvor vi lytter, bør vi lægge hovedvægten på to målgrupper: de unge - jeg håber, at vi kan tilrettelægge et "konvent for de unge i Europa", som kan afholde et møde efter samme model som for vores møder - og borgerne i kandidatlandene, som på samme tid vil opdage Den Europæiske Union og lære den at kende.

Vi vil gøre brug af moderne, interaktive metoder i forbindelse med denne lytteproces, navnlig internettet. Alle bør have mulighed for at blive hørt, hvilket selvfølgelig forudsætter en effektiv og decentraliseret tilrettelæggelse, der giver mulighed for en dialog uden grænser, hverken ideologiske eller partipolitiske.

Der er ligeledes ønske om en interaktiv debat, der giver det civile samfund mulighed for at reagere på nogle af vores kommende forslag.

Næstformand Jean-Luc Dehaene har accepteret at koordinere konventets arbejde på dette område.

Vores første møder vil være helliget denne proces, der består i at lytte til, hvad det er, Europa ønsker.

De spørgsmål, vi stiller, vil navnlig omhandle spørgsmålet om, hvordan europæerne forestiller sig Europa om 50 år. Ønsker de et Europa, som er mere homogent - et mere ensartet Europa - hvor harmoniseringsdynamikken er drivkraften?

Foretrækker de et Europa, som bevarer sin mangfoldighed, og hvor de historiske og kulturelle identiteter respekteres? Det er indlysende, at disse to mål fører til forskellige fremgangsmåder.

Vi bør ligeledes intensivere vores lytten vedrørende et spørgsmål, som i Nice-erklæringen prioriteres højest blandt konventets opgaver, og hvis betydning understreges i Laeken-erklæringen:

spørgsmålet om fastlæggelsen af henholdsvis Den Europæiske Unions og medlemsstaternes kompetencer; hvad er svaret på det velkendte spørgsmål: Hvem tager sig af hvad i Europa? Hvilke kompetencer bør Unionen og medlemsstaterne have? Bør man privilegere enekompetencer, eller skal man have et stort område med delt kompetence? Hvordan skal vilkårene for udøvelsen af disse kompetencer være, for at de bliver forståelige for offentligheden?

Under denne lytteproces vil vi kunne gøre brug af det yderst nyttige arbejde, som foregår i Europa-Parlamentet.

Måske bør vi for at lette arbejdet for vores samtalepartnere i det civile samfund tilrettelægge en form for "Europadebat", ligesom det allerede har været gjort i visse medlemsstater.

o
o o

Efter denne lyttefase skal vi arbejde med to parallelle indfaldsvinkler.

Først og fremmest skal vi finde svar på de spørgsmål, som stilles i Laeken-erklæringen. De falder i seks hovedgrupper: grundlæggende spørgsmål om Europas rolle; kompetencefordelingen i Den Europæiske Union; forenkling af Europas instrumenter; hvordan institutionerne arbejder og deres demokratiske legitimitet; en fælles stemme for Europa i internationale anliggender og endelig fremgangsmåden i forbindelse med en forfatning for de europæiske borgere.

Samtidig skal vi nøje undersøge de forskellige forslag vedrørende Europas fremtid, som andre har forelagt, og som drøftes på nuværende tidspunkt.

I denne fase skal vores rolle ikke være at fælde værdidomme om dem, men blot at drøfte dem og alle konsekvenserne heraf og se, om de er sammenhængende, navnlig i forhold til de spørgsmål, som blev rejst i Laeken, med henblik på at vurdere deres konsekvenser for det fremtidige Europa om 25 eller 50 år.

Vi skal navnlig tage stilling til følgende spørgsmål:

- de europæiske institutioners opbygning som følge af Nice-traktaten;

- planen for et Europa organiseret efter føderale retningslinjer, navnlig som forelagt af en række tyske beslutningstagere på højt niveau;
- det dokument, som Europa-Kommissionen har udarbejdet om modernisering af fællesskabsmetoden;
- de løsninger, som er blevet forelagt under overskriften "en føderation af nationalstater", hvad enten de omfatter oprettelse af et andetkammer eller ej.

Når denne undersøgelse er tilendebragt, vil konventet kunne gå i gang med tredje fase af sit arbejde: konventets anbefalinger og - selvfølgelig - forslag.

Vi vil skulle svare imødekomme ønsket om en forenkling af traktaterne med henblik på at nå frem til én enkelt traktat, som alle kan læse og som alle kan forstå.

Laeken-erklæringen giver konventet mulighed for at vælge mellem at forelægge valgmuligheder eller at fremsætte en enkelt anbefaling.

Det ville være i modstrid med logikken bag vores fremgangsmåde, hvis vi allerede nu lægger os fast på en bestemt løsning.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at vores anbefaling vil få betydelig vægt og autoritet i offentlighedens øjne, hvis vi kan nå til bred konsensus om ét enkelt forslag, som vi alle kan fremlægge.

Hvis vi kan nå til konsensus om dette punkt, vil vi åbne mulighed for en forfatning for Europa.

Lad os på nuværende tidspunkt blive enige om at kalde den en "forfatningsmæssig traktat for Europa" for at undgå uenighed om, hvad den skal hedde.

o
o o

Jeg vender tilbage til tilrettelæggelsen af vores arbejde.

Enhver kan se, at vi står over for en enorm opgave, hvis vi skal føre vores overvejelser til ende og udarbejde de tekster, hvori der redegøres for vores forslag.

Den frist på et år, som vi har fået tildelt, er forholdsvis kort.

Vi vil bestrebe os på at overholde den.

Men jeg siger på forhånd, at jeg hverken er rede til at ofre den oprigtige lydhørhed over for de europæiske borgere eller kvaliteten af arbejdet i konventet og af de forslag, som det udarbejder.

De nærmere praktiske bestemmelser for, hvordan konventet skal fungere, er ikke på dagsordenen for dette indledende møde. De vil blive fastlagt på vores første arbejds møde.

Men jeg vil gerne fremsætte tre bemærkninger, som efter min opfattelse er vigtige for retningslinjerne for arbejdet.

1. Vi er hverken en regeringskonference eller et parlament.

Vi er et konvent.

Vi er ikke en regeringskonference, for vi har ikke fået mandat fra regeringerne til at forhandle på deres vegne om de løsninger, som vi vil foreslå.

Vi er ikke et parlament, for vi er ikke en institution, der er valgt af borgerne til at udarbejde lovtekster. Dette er Europa-Parlamentets og de nationale parlamenters opgave.

Vi er et konvent.

Hvad vil det sige?

Et konvent er en gruppe mænd og kvinder, der er forsamlet med det ene formål at udforme et fælles projekt.

Princippet for vores eksistens er vores enhed.

Medlemmerne af de fire bestanddele af vores konvent bør ikke udelukkende betragte sig som talsmænd for dem, der har udpeget dem - dvs. de enkelte regeringer, Europa-Parlamentet, de nationale parlamenter og Kommissionen. Og tilsvarende udtaler Giuliano Amato sig heller ikke på Italiens vegne, Jean-Luc Dehaene udtaler sig ikke på Belgiens vegne, og jeg selv udtaler mig ikke på Frankrigs vegne.

Hver især forbliver vi naturligvis tro mod vores mandat, men det er op til den enkelte at yde sit personlige bidrag til konventets drøftelser.

Lad os sige det helt klart. Dette konvent bliver ikke en succes, hvis det blot bliver et sted, hvor det er forskellige meninger, der kommer til udtryk. Det skal være en støbeske, hvor der i de kommende måneder efterhånden udvikles en fælles vision.

Hvis konventet skal kunne lytte, skal det være udadvendt.

Men hvis vi skal kunne overveje, hvilke forslag vi kan stille, skal konventets medlemmer drage nytte af hinanden og gradvist udvikle en særlig "konventsånd".

Udadtil for at lytte. Indadtil for at kunne udarbejde forslag.

o
o o

2. Min anden bemærkning gælder det, der skal ske inden for selve konventets rammer.

Konventet har i henhold til Laeken-erklæringen en todelt struktur med på den ene side en formand og to næstformænd og på den anden side et præsidium med 12 medlemmer.

Nogle af konventets medlemmer har gjort sig tanker om henholdsvis præsidiets og plenarmødets rolle. De frygter, at det i praksis bliver præsidiets, der kommer til at udføre den væsentligste del af arbejdet.

Til dem vil jeg sige, at konventet for mig er konventet!

Det er normalt, at konventets drøftelser forberedes og tilrettelægges af et præsidium, således som det gælder for alle forsamlinger og sammenslutninger.

Drøftelserne vil imidlertid finde sted her, og de vil være offentlige.

Resten vil i høj grad afhænge af Dem og Deres bidrag.

Hvis Deres bidrag således er konsensusorienteret, hvis De tager hensyn til de forslag og bemærkninger, der fremsættes af de andre medlemmer af konventet, så kan vi her i konventet skridt for skridt arbejde os frem til den endelige konsensus.

3. Min tredje bemærkning er blot en overvejelse.

Med dette konvent afsætter de ansvarlige i EU for første gang siden Messina-konferencen i 1955 tid og midler til at gøre sig grundlæggende overvejelser om Den Europæiske Unions fremtid.

Der har ganske vist i de mellemliggende år været afholdt flere regeringskonferencer, men disse udgjorde rammerne for diplomatiske forhandlinger mellem medlemsstaterne, der kendetegnes ved, at den enkelte på legitim vis søger at føre sine egne fordele i marken uden at tage hensyn til helhedssynet.

Det Europæiske Råd har selv ved flere lejligheder truffet afgørelse om at afholde møder om de europæiske institutioners fremtid, men på grund af pres fra internationale begivenheder eller tidsnød har disse drøftelser sjældent kunnet strække sig ud over en dag.

Arbejdet i vores konvent har således karakter af en intellektuel nyfundering af Den Europæiske Unions fremtid.

Mine damer og herrer,

Jeg vil slutte med at opfordre Dem til at give Dem i kast med denne opgave med entusiasme.

Ordet kommer fra græsk "en-thousia", der betyder "gudegivet inspiration". I vores tilfælde inspireret af en gudinde, nemlig Europa!

Man bebrejder os ofte, at vi ikke levner plads til drømmen om Europa, at vi stiller os tilfreds med at opføre en kompliceret struktur, uigennemsigtig og forbeholdt de særligt indviede inden for økonomi- og finansverdenen.

Så lad os da drømme om Europa!

Lad os forestille os en verdensdel i fred uden skel og forhindringer, hvor historien og geografien endelig forenes og således gør det muligt for alle Europas stater at opbygge en fremtid sammen efter at have været adskilt i Øst og Vest.

Et område med frihed og muligheder, hvor enhver kan rejse frit for at studere, arbejde, iværksætte og udvide sin kulturelle horisont.

Et område, der er nøje defineret ved den måde, hvorpå det lykkes at skabe en helhed ud af dynamikken i skabertrangen, behovet for solidaritet og beskyttelsen af de svageste og de dårligst stillede.

Men også et område, hvor der til stadighed vil findes stærke kulturelle identiteter, der udvikler sig, og som både er bevidste om deres oprindelse og åbne for en indbyrdes udveksling, der kan stimulere dem.

Lad os forestille os Europas stemme i verden. Europas enhed vil stå som garant for indflydelse og myndighed.

Vi er hver især bevidst om vores kulturs rigdom og dens evne til altid at bringe fornyelse.

Europa har bibragt verden fornuft, humanisme og frihed.

Europa har bragt sig selv op på et niveau, hvor det er i stand til at sende et budskab om mådehold, stræben efter gensidigt acceptable løsninger og bekendelse til fred.

Den kulturelle mangfoldighed i Europa er garant for tolerance.

Europa skal også vise sig i stand til at tage vare på sin egen sikkerhed uanset farens art.

Jo, vi kan drømme om Europa og give plads til denne drøm!

Hvis vi forfejler vort mål, vil det enkelte land vende tilbage til frihandelstanken. Ingen af os, selv ikke de største, vil veje tilstrækkeligt tungt i forhold til verdens giganter. Vi vil hver især stå alene i tvær undren over årsagerne til vores tilbagegang og undertrykte situation.

Vores opfordring til entusiasme henvender sig til de øvrige europæere, men først og fremmest til os selv.

Hvis vi skal kunne få andre med og overbevise dem, skal vi brænde for at løse vores opgave med succes, en opgave, der kan forekomme beskedent, men som indholdsmæssigt er umådeligt stor, for hvis det lykkes at løse den i overensstemmelse med det mandat, vi har fået, vil resultatet stå som en lysende fakkel for Europas fremtid.

Europa leve!

Jeg takker Dem for Deres opmærksomhed.
